

agelig holdes luffede for Indremissionærerne, vil disses Forkyndelse lettere mere og mere glide ud i det sekteriske, end dersom man aabner Kirkerne for dem.

Udvalgets Flertal mener derfor ganske at kunne tiltræde de Bestemmelser i Lovforslaget, hvorved Lægmands Ret til at benytte Kirken udvides, og man anser det just for at være i Folketirkens velforstaede Interesse, at dette sker.

Naar Lovforslaget ogsaa giver Lægfolk Ret til at holde Gravtaler paa Kirkegaarden, da har dette ogsaa Udvalgsflertallets Sympati; det kan ofte være meget heldigt, at en Mand, som kender den afdøde bedre end Præsten, faar Lov til at tale ved Graven, og desuden mener man heller ikke her at være inde paa noget ganske nyt.

Ministeriet udtaler allerede i Skrivelse af 7de Januar 1862, at der ikke findes Anledning til at forbyde, at der af Medlemmer af ikke anerkendte Trossamfund ved Begravelser paa Folketirkens Kirkegaard læses et Fadervor ved Graven. Det er i dette Tilfælde Lægmand uden for Folketirken, som faa Ret til ved Begravelser at bede en Bøn paa Kirkegaarden, og der kan derfor ikke menes at være nogen Grund til at hindre Lægmand inden for Folketirken i at holde Gravtaler, og dette saa meget mindre, som de Lægmand, her er Tale om, jo ere saadanne, om hvem der er særlig Garanti for, at de have aandelig Modenhed og kristelig Udvikling nok til ikke at ville foretage noget forargeligt ved Udførelsen af deres Hverv.

Loven af 25de Marts 1872 giver dernæst Sognets Beboere en vis Indflydelse paa Brugen af Kirkerne, idet f. Eks. § 4 bestemmer, at et Flertal af en Sognemenigheds stemmeberettigede Medlemmer kan forlange, at Kirken aabnes for en udenjogns Præst.

Denne Ret for Flertallet er undertiden bleven benyttet paa den Maade, at en mindre Areds af kirkelig interesserede Mænd i et Sogn har skaffet sig et Flertal blandt Sognets Beboere, uden Hensyn til om de,

man henvendte sig til, havde kirkelig Interesse eller ej, og paa den Maade har den mindre Areds faaet sit Ønske opfyldt.

Dette kan imidlertid ikke siges at være ganske heldigt, idet vedkommende Sognepræst, naar han ser, hvor mange kirkelig ligegyldige der ere med til at udtale Ønsket, let kan faa den Tanke, at det hele kun er en personlig Demonstration mod ham.

Denne Ret for Sognets Beboere til at være medbestemmende i Brugen af Kirken ses ikke at være udvidet i nærværende Lovforslag; men da Udvalgets Flertal har ment, at et Mindretal af kirkeligindede Mennesker i et Sogn burde have let Adgang til at høre en anden Forkyndelse i Sognekirken end den tilvante, uden at behøve at gaa den lidet tiltalende Vej, som oven for er nævnt, har man tilladt sig at stille som Endringsforslag til Lovforslaget en ny § 3, der kommer til at lyde, som nedenfor anført.

I øvrigt vil denne Paragraf i Loven, der altsaa svarer til den ældre Lovs § 4 næppe faa stor Anvendelse, da enhver Præst, som opfatter sin Stilling korrekt, vil være meget lydhør over for Sognebeboernes Ønsker om at faa Vejlighed til ogsaa at høre en anden Præst end deres egen; men paa den anden Side vil der jo altid kunne findes enkelte Præster, som kun nødtvungent ville aabne Sognets Kirke for anden Forkyndelse end deres egen, og, som Modvægt mod saadanne Præsters Mangel paa Smødekommunen, maa den ny § 4 formentlig siges at være heldig.

Endelig indeholder Lov af 25de Marts 1872 i § 5 en Bestemmelse om, at Sognebaandsløserne i et Sogn, hver for sit Vedkommende, have Ret til at lade den Præst, til hvem de have løst Sognebaand, foretage saakaldte kirkelige Handlinger i deres egen Sognekirke; men saaledes som Loven er bleven fortolket og forstaaet, har Sognebaandsløsernes Præst ikke Tilladelse til at holde Prædiken.

Nu skulde man ganske vist mene, at det efter Kirkestyrelsens Opfattelse var Pligt